

11
Promulgat el 15 de setembre
de 1966. 75 anys de l'Orfeu Català

Amics de les entitats artístiques barcelonines, estimats cantaires,
Consores, ~~escriptors~~: Rememorem la fundació de l'Orfeu Català, aquell 6 de Setembre
de 1891, el qual acte tingué confirmació oficial el dia 15 del
mateix mes, els ^{avui 75 anys} protagonistes d'aquella comersa amb els
Mestres Millet i Rius al davant, assenyalaven un camí, que,
amb l'ajuda de Déu, mai s'havia de ^{comunicar} torçar, durant els
75 anys d'existència, que avui estem celebrant, malgrat
totes les vicissituds i deficiències inevitables en tota obra
humana. El mestre Lluís Millet, el nostre guia màxim,
li donà un esperit i unes directrius, que ell mantingué
fermes durant 50 anys, ^{enfrentant} contra tots els contratemps
i murmuracions, portat així, per la fe i l'entusiasme
me dels seus companys mestres i col·laboradors
i pels deixebles que el veneraven. Aquest esperit
i aquestes directrius són els mateixos que han informat

l'actuació dels seus successors ~~en el labor~~ i primer³
la de l'eurostat etc. Pujol que no pogué donar el
fruit que tots esperàvem. Després, més humilment,
pluó amb la mateixa fe i inextinguible fidelitat,
la nostra. Per què no du-ho? també amb penes i glòries; amb
amargors i satisfaccions, però sense desviar-nos d'aquell
camí trasat amb una visió cèrtera, i podríem tenir
també profètica, de ço que havia d'ésser, de ço que
fou i és en l'actualitat i ha d'ésser sempre.

El programa, providencial, està expressat en
unes paraules del Mestre: "L'Orfeo - diu - aspira
a depurar el gust del públic, fent-li oir les millors
obres dels nostres compositors i dels estrangers. L'Or-
feo Català aspira a que sigui per tots estimada, en
tot el seu immens valor, la música popular. Final-
ment l'Orfeo Català aspira a desterrar del tem-

- ple del senyor la uníxica sensual i prostituída³
que el tenia unuadit, substituint-la per la ve-
rament religiosa.

d'Orfeo Català és doncs una entitat eminentment
artística; però, remucitar i provocar la producció
dels nostres compositors, és dir, crear una escola de
composició entorn d'ell o ~~inspirada per ell~~ millor
dit inspirada per ell o destinada a ell, és també una
tasca eminentment patriòtica. Treure de l'oblid
les nostres cançons populars infant-les^{lv} nova
vida, i fent d'elles, o ~~millor dit~~ de les seves
essències més pures, el nervi, el substractum, l'ani-
ma reconduïda d'una música jove i verge, és una
tasca de renouiment, de reimpresió a nova vida
d'un art decanclit en les mides imperants

4
i panatxeres. És una tasca que pot tenir i ha de
tenir una actualitat perenne, perquè mai la
personalitat del compositor quedarà ofegada per
ésser fidel a les essències païrals. Però hi ha una ^{arxiu}
ànima que no es pot traïr amb una simple etiqueta
païral llampant i vàcua de sentit, copiada
de les còpies més vulgars de fora casa, i realitzada
més encara
universalment sota el signe de l'analfabetisme.

L'Orfeo no s'havia d'aturar pas en fer conèixer
l'obra coral dels nostres compositors quan afegit
tenien l'instrument idoni. Calia provocar
també amb estímuls i concursos tota una plèiade
de bells propòsits en altres camps de la composició;
en el lied, en la música estrictament religiosa,
en la música de càmera i simfònica i d'altra

^{organen}
Des Fests de la Música Catalana, Fan Emporades, (5)
i després d'aquests, els diversos concursos destinats
a tal fi, mantes vegades mercès a la ^{inexpansibilitat} incompetència
de moltes patricis i corporacions.

Donar únicament les nostres composicions,
hauria estat una tasca incompleta, per tal com
no ens podem sentir deslligats d'un passat i
d'un present universal. Donar a conèixer
les obres més adients als nostres fins, dels com-
positors d'arreu del món, clàssics, romàntics i mo-
derns en tots els gèneres de música ~~la~~ ^{la} ~~pre-~~
~~sent~~ amb intermenú del cor, era una tasca
també essencial que l'Orfeó ha portat a terme
^{a un dels seus nous projectes}
amb gran zel i continuïtat.
Per fi, l'Orfeó Català, que no és una entitat

d'Orfe Català però ha estat el moli que ha
agrupat i agermanant entorn seu, el moviment
municipal de casa nostra i, així per un ^{conseqüentment} ~~punxo~~
nostre mestre fundador, crea la Revista Municipal
Catalana publicació que de 1904 a 1936 ^{fins al} per l'espo-
nent quasi únic d'aquest moviment. Això ho
ha fet sense mai tenir ni desmercar el rubricat
que li ha donat vida. Tot i ^{els d'aquesta casa} ~~desitgem una connexió~~
d'aquesta publicació ^(amb la major fidelitat i respecte) ~~sempre~~ però fidel als principis
artístics de la nostra institució, car no hi ha prou
amb una etiqueta, amb un ritol, ^{però o anul·lar o anul·lar} ~~no existia la~~
^{enamorat} ~~la~~ continuïtat ^{enamorat} ~~la~~ d'april es pent

~~acció~~

que mentre es conserva, pot ésser sempre obert
a tota tendència noble.

Altra prova que ha fet de la nostra ^{de casa nostra} entitat
un aflorament del ~~nostre~~ ^{nostre} moviment musical
ha estat el ^{del} Palau de la Música, fins ara o fins a
sempre, la única sala de concerts d'Espanya.
yo faig vots especials per tal que el Palau continuï
éssent el més alt exponent de la finalitat per la qual
fem creut. "Oh ^{nostra} Catalunya, oh armen de l'à'm
del nostre enen, a la ^{després} ^{la} ^{carra} ^{per} ^{ara} i sempre
després el nostre pas i ^{el} ^{detec} ^{del} ^{mai} ^{prop} ^{per} ^{to} ^{cer}
després que amb la ^{nostra} ^{aposta} ^{mai} i l'hafe de forçar
aquesta finalitat tan ^{especial} ^{temperada} ^{per} ^{la} ^{nostra}
cançó ^{cançon} ^{vallera}

També l'Orfeó Català ha tingut l'honor i la ^{2a}
la glòria (i ho podem dir ben alt perquè els
mients no van dels qui el repim actualment) d'~~estar~~^{estar}
destinats per a la creació d'altres entitats similars,
a Catalunya i a ^{la} península. No fa molt es recordava
que el nostre poble, l'illustre director
de l'admirat Orfeó ~~Barcelonès~~ es proclamava
fideïssim dels mètodes de l'Orfeó Català, en aquell
matèria feta d'amics nostra.

Astamps actuals ^{materialistes} ~~se van~~ ~~plen~~ a ~~par~~
per ~~propis~~ i les condicions ineludibles que es donen
en la vida ^{no} van, certament, propis moltes
vegades ~~a~~ ~~desenvolupament~~ ~~desenvolupament~~ brillant o simple
normal d'afegir. Però encara la voluntat

Met be mirades. Tots vellejats units, malgrat ⁹⁶
les diferències de vins que a vegades ens separa.
podem fer encara molt, per tal que el nostre
choral, que be podem dir que institueix l'indivisible
fundador nostre, sigui cada dia més esplendorós i més
coherent.

Confesional, ha estat, sobre tot, per ^{meu} ~~sentiment~~ ⁽⁶⁾ del
seu fundador, un instrument d'una paraula
esemplar per a la restauració de la vera unitat
religiosa, a dir-ne abans del la publicació del
"llibre" "Motu Proprio" de Sant Pius X^e.
a 661

Per acabar un del firmar que

Nosaltres, en el compliment dels 75 anys d'exi-
stència de l'Orfeó Català tenim la tranquil·litat
de consciència d'haver complert i de complir
encara, a mida de les nostres forces, el deure
de seguir les consignes dels nostres capdavan-
ters amb absoluta adhesió a uns principis
que portem al moll de la sang, i sense els quals
l'Orfeó Català no seria, i pels quals estem dis-
posats a lluitar, per tal de continuar fent-los

triomfar, en un f del món decadent que
ens volta, amb la llum als ulls i amb la
confiança que dona ésser heralds d'una
nobilitíssima causa.

Alens 'n' lullu

8 febrer 1968

Dinns proumciat un

Alus n^a millet

15 Setembre 1966 (75 anys de
l'Orpo Català)

75e Aniversari

Annus de les entitats artístiques barcelonines

El qual acte haurà
confirmació oficial
el dia 15 del mateix
mes.

Estimats cantaires, contes, les. Srs.: En fundar
l'Orfeó Català, aquell 6 de setembre de 1891, ~~els~~
hostes, els protagonistes d'aquella comers amb
els Mre (mestres) Millet (i Vins) al davant ~~els~~
assenyalarem un camí ^{per la qual cosa} ^{malgrat} ^{la seva} ^{través}
de triar durant els 75 anys d'existència
(que ^{anem} estem celebrant) malgrat totes les vicissituds
i defeccions inevitables en tota obra humana
el Mestre Lluís Millet, el nostre guia màxim
~~assenyalà un camí i li donà un esperit~~
~~li donà un esperit i una direcció que ell~~

mantingué fermes durant 50 anys, no²
contra tots els ^{contintemps} embats i murmuracions, portat
arreu i per la fe i l'entusiasme dels seus
~~els~~ companys mestres que col·laboradors
i pels deixebles que el veneraven.
Aquest esperit i aquestes directives són els mateixos
que han informat l'actuació dels seus successors,
primer, la ~~del~~ ^{mana, cuntes} importància del paper, ~~que~~ ~~del~~ ~~del~~
~~que no pogué donar~~ que no pogué donar
el fruit que tots esperàvem. Després més
humilment, però amb la mateixa fe i
inextinguible fidelitat, la nostra perquè
no diu-ho famlies amb penes i glòries; amb
amorsos i satisfaccions, però amb

3
sense desviar-nos d'aquell camí tractat amb
una visió cèrtera i podiem dir profètica de
ço que havia d'ésser i de ço que pot ésser en l'actua-
litat i ha d'ésser sempre. El programa proci-
dencial ^{està essent en aquells moments} ~~era el dels~~ parents del Msté: "L'or-
feu, diu, aspira a depurar el gust del públic
fent-li veure les millors obres dels nostres compositors
i dels estrangers. L'O.C. aspira a que sigui per
tot estimada, en tot el seu valor la música
popular. Finalment, l'O.C. aspira (un) a deslencen-
del temple del temps la música xamana i substituir-la
que el floria uned. i substituint-la per la verament
religiosa". L'orfeu d'ara és una entitat eminentment
artística, però unificar i provocar la producció dels
nostres compositors, és a dir crear una escola de compositors

entorn d'ell o comprada per ell és també
una tasca eminentment patriòtica. Treure
de l'oblit les nostres cançons populars, infonent-
les hi nova vida i fent-ne d'elles el ~~vers~~ el
~~substrat~~ a un llor dit de les, ~~seu~~
essències més pures, el verser, el substrat,
fem l'ànima reconstruïda d'una única font
i vege, és una tasca de ~~reconstrucció~~ ^{reconstrucció} ~~reconstrucció~~ ^{reconstrucció}
ment de reconstrucció d'un art llaurat en
els mols imperants i paratges. És una tasca que
ha de tenir pot tenir i ha de tenir una actualitat
perenne, perquè mai la personalitat del compositor
quedaria ofegada per enser fidel a les essències paratges.
~~Reconstrucció~~ Hi ha una ànima que no es pot traïr amb
el ~~nom simple~~ ~~nom~~ una simple etiqueta ^{gran}

llampant però vacua de sentit, copiada ⁽⁵⁾
de les conents més vulgars de fora casa i
realitzada musicalment sota el signe de l'analfabetisme.

Però de 'Orfeo' no s'havia d'aturar pas en
fer conèixer l'obra d'oral dels nostres compositors
quan aquests tenien l'instrument i doncs
Calí provocar ^{per l'orden a la línia mètrica} amb els seus i 'Concursos'
tota una plèiade de bells propisits en altres
campos de la composició: en el lied, en la
música espiritualment religiosa, en la música
de cambra i simfònica. D'aptes les "Festes tan
de la Música Catalana", tan enfora
des i els concursos i des més d'aquests es

diversos concursos destinats a tal fi,
mantenint vifades merces a la unanimitat
de preclars patricis.

Donar unitament a conèixer les nostres
produccions hauria estat una tasca immen-
sità per tal com no ens podem sentir
deslliats d'un passat i d'un present
universal. ^{Donar a conèixer les altres nostres obres als industrials}
~~les obres~~ dels temporis d'avui
d'un món modern i modern, en tot el
gènere de unitat en preinterromps el clor en
una tasca també essencial que d'Ofici
he portat a terme amb gran zel i
continuitat.

Per fi l'Ofici Català que no és una
entitat confessional he estat volent tot per

unija del seu fundador un instrument ~~de~~
d'una pimesa exemplar per a la ~~promoció~~
la restauració de la obra única religiosa
i adme abans de la publicació del célebre
Mater Propius de Sant Pius X.

amb un ~~del~~ en aquells 5+5 anys d'existència de C.O.C

Nosaltres, ^{ide de canvi} ~~Terminem~~ la tranquil·litat de consciència d'haver
completat, a ^{ide de canvi} ~~unida~~ de les nostres forces, ~~el~~ de regir
les consignes dels nostres capdavanters, amb absoluta
adhesió a uns principis que portem al moll de la pira,
i veure els quals l'Església Catalana, no seria, i pel
quals estem disposats a lluitar ^{per tal de condicionar} ~~(en un~~ ^{sentit} ~~d'una~~
de ~~nostra~~ ~~refusa~~ decadenent que ens volta, amb
la llum als ulls i amb la confiança que dona una

heralds d'una nobilissima causa.

la tranquil·litat de consciència que dona³
un deure ~~absolut~~ que complim i sempre
hem complert amb absoluta adhesió
a uns principis que portem al coll
de la sang, i que els quals l'Ofici
no seria, i pels quals estem disposats
a fer. -

paraules de la frase O beata Virgo ⁹
cuius viscera meruerunt portare domi-
num, reunint així de faiso simbòlica
la idea de que solament la Gen fou
digna de portar el Rei del Cel i d'èsser
únicament mercedora La Verge de portar
en el Xu Zi a Nostre Senyor "Yesucrist"

L'altre responso: "Fenebrae factae sunt"
és d'un realisme escuridador, d'un poder
descriptiu de força extraordinària, impossi-
ble d'èsser superat. La mort en Gen del
nostre Redemptor hi és, podríem dir, relatada
amb una veritat i a l'enseny amb una
unció incomparable, tenint en compte el

(més)
mitjàs
~~res més~~ de que es xmiri el seu autor. És aquest
un fragment davant del qual l'anàlisi
directa hi sobra, tanta és la gran im-
portància que es desprèn de la rubrica escena.

deus si enuoc

18-8-65